

Jahodová sezóna

Voněla červnovým sluncem a lízala zmrzlinu. Vím, že teď po letech to zní banálně, ale říkám vám, tehdy to byla magie. Na bobku, na rozpáleném obrubníku za potravinami, držela dřívko, zvedala ho k ústům a přisávala se k běloučkému kousku sladké mražené smetany. Nemohla jsem na ni přestat zírat. A nešlo o to, že jsme se deset minut předtím, nabuzené adrenalinem, protahovaly mezi regály v obchodě a přemýšlely, jestli je lepší schovat po jedné zmrzlině do každého rukávu mikiny a odejít jakoby nic, nebo se spíš nevinně culit na pokladní, přitom zasouvat studený kvádřík pod tričko a s ledově pálicí trofejí na bříše zdvořile pozdravit: na shledanou. Šlo o něco úplně jiného. Ale tehdy ke konci prváku, kdy jsem fascinovaně sledovala, jak dojídá to smetanové bambino, jak si olizuje koutky úst od lepkavých zbytků a nakonec zlomí dřívko v zubech, a přitom mě uvnitř zaplavovalo příjemné šimráná a představitivost mi podstrkovala scénky, v nichž se k ní přisouvám blíž a olizuju jí nahé opálené rameno, jsem si neuvědomovala, co se to děje, myslela jsem si jen: jak já zbožňuju chodit s ní krást.

Dělaly jsme to trochu z nudy, když jsme už opravdu nevěděly, jak strávit horké odpoledne, když se nedělo lautr nic

a my jsme chtěly pocítit vzrušení, zrychlený tlukot srdce. To se nedalo koupit za pár drobných, to se dalo získat jen krádeží, a tak jsme braly cokoli, nejčastěji nějaké želé, bonbony, lízátka, žvýkačky, oříšky, něco malého, co jsme vůbec nepotřebovaly, ale co se dalo snadno šlohnout, a to byl náš adrenalinový rauš. Sledovala jsem její mrštné pohyby, obratné ruce a štíhlé prsty, které se pohybovaly s takovou přesností, jako by byla holka od cirkusu, školená iluzionistka, která dokáže jedním lusknutím prstů vykouzlit motýla, a zatímco si uchváceně prohlížíš jeho barevná křidélka, ona ti odhrne vlasy ze šíje, sáhne za límec a vytáhne odtamtud nějakou cetku – prstýnek nebo třeba šňůrku perel. Taková byla.

Vždycky, když se nám podařilo vyjít z obchodu s nějakou drobností, za kterou jsme nezaplatily, se hlasitě smála, celým tělem, doslova burácela smíchy a v očích jí tančily jiskřičky spokojenosti. Teď taky. Teď, tedy nevímkolikátého června, těsně před koncem školního roku, ve vedru, kvůli němuž všichni jen čekali na déšť a pohybovali se jako v téru, jsem seděla vedle ní na obrubníku za potravinami, z ní vyzařovala divoká radost, já jsem vdechovala zpocenou vůni její rozehřáté kůže a nevím, odkud se to vzalo, možná z přemíry dojmů, možná z horka, to je jedno, jsem zatoužila vystrčit směrem k ní špičku jazyka, olíznout jí opálené rameno, zjistit, jestli chutná po zmrzlině.

Vlastně bych to mohla udělat. Předtím jsme se mnohokrát dotýkaly jako kamarádky, holky, které jsou nerozlučné a jedna bez druhé nechodí ani čurat, chodily jsme v objetí,

a když jsme se nudily ve škole, škrábaly jsme jedna druhou po zádech tužkou nebo propiskou a ani jedné z nás nevadilo, že když sedíme vedle sebe, dotýkáme se stehny nebo lokty, že si půjčujeme oblečení a pijeme ze stejné láhve. Jednou jsme si dokonce z legrace spletly vlasy do jednoho copu, moje světlé a její tmavohnědé, jenže teď, když jsem dostala chuť jí olíz-nout rameno, to bylo něco jiného. Vyšlo to z podbříšku jako rozkošné dráždění a začalo se to rozlévat po celém těle, až se mi všechny chloupky naježily, jako bych byla zelektrizo-vaná. Zbytekem sebeovládání jsem se zarazila uprostřed po-hybu, oněmělá nadšením a zároveň zděšená, že jsem se asi zbláznila, že se mnou něco není v pořádku, když jsem najed-nou takhle z ničeho nic dostala strašnou chuť ochutnat nej-lepší kamarádku.

Seděla jsem jako zkamenělá, jen abych se neprozradila ani nejmenším pohybem, a ona zatím zhltna zbytek smetany, za-hodila dřívko do trávy a zeptala se: tak co? Jdeme? Oprášily jsme se a vyrazily. Kam, to si nepamatuju, ale takhle to začalo.

Měla jsem ji vedle sebe od dětství, od doby, kdy jsme trá-vily půl dne na houpačkách lety na Měsíc a pod kaštanem za-kopávaly dolíky s poklady – sušené okvětní plátky, kamínky a lístky zakryté kousky barevných sklíček, naše tajemství, která jsme doufaly po letech zase najít. Společně jsme rostly a proměňovaly se z malých holčiček v ženy. Ruce se nám pro-dlžovaly, nohy porůstaly chmýřím, jí rychle narostla prsa, kluci za ní pokřikovali: Kozatice! a ona jim ukazovala zařátou pěst a prostředníčkem dávala najevo, co si o tom všem myslí.

Tehdy nám ještě nezáleželo na tom se klukům zalíbit. To, jak jsme vypadaly, bylo jen pro nás. Nažehlovačky na tričkách, korálky našité na sukních, vlasy zapletené do francouzských, holandských nebo rybích copů, vyčesané do ohonů, věnečků a drdolů.

Ostříhala jsem si je teprve po prvním okouzlení, které dost rychle skončilo zklamáním. Bylo mi čtrnáct a nikdy později jsem už kvůli klukovi tolik neplakala. Tehdy byla se mnou, zametala pramínky, které pokryly celou podlahu v koupelně, a když i poslední lokny skončily v odpadkovém koši, vyšly jsme na balkon a napůl vykouřily cigaretu, kterou šlohla mámě a schovávala pro zvláštní příležitost. Dusily jsme se dýmem, ale s každým vdechem nám bylo nějak lehčeji, a než jsem se nadála, vzpomínka na nepovedenou lásku se rozplynula ve vzduchu a zlomené srdce srostlo.

Říkám vám, byla to prostě magie.

Tehdy jsme snily o tom, že jakmile doděláme školu, zdrhneme z domova a pojedeme společně na cestu kolem světa. Transsibiřská magistrála nás odveze daleko, daleko na východ nebo chytíme stopa až do Kazachstánu nebo se usadíme v Goa a budeme tam courat po pláži nebo pojedeme do Maroka za horkým pískem do nekonečných pouštních dun nebo se možná necháme někde zaměstnat při česání vína nebo oliv nebo poznáme fajn lidi, ke kterým se přidáme a budeme se s nimi nějakou dobu toulat, budeme třeba hrát na ulici a shánět prachy na víno a hašiš, nebo se zašijeme někde na úplném konci světa, tam, kam už se vůbec nikdo nedostane, jen my

dvě, ona bude kreslit abstraktní obrazy plné krucánků a já napíšu knížku.

Takový byl plán.

Až přišel den, kdy jsem ji zatoužila olíznout a vůbec to nebylo nevinné a dívčí, ale lepkavé a rozechvělé, takové, jak se mi to už párkrát stalo s klukem, jenže s holkou, to nikdy, a navíc s ní, s mojí oblíbenou, milovanou, s mojí nej. Netušila jsem, co dělat, ale od té doby bylo mezi námi tajemství, které každým dnem bobtnalo jako mýdlová bublina, do které foukáš a foukáš a ona se zvětšuje do gigantické velikosti nebo se odtrhne od slámky, vzlétne a pluje vzduchem a duhově se mihotá nebo neslyšně praskne a spadne na chodník, kde skončí jako mokrá skvrna. Zatím ještě nebyla moc velká, ale brzy vyroste tak, že ji nebude možné ignorovat, a pak buď – anebo.

Měla jsem v hlavě zmatek. Tolik jsem chtěla být s ní, u ní, v ní, že jsem musela utéct – co nejrychleji a co nejdál. Chvatně jsem si vymyslela hloupoučku lež:

A sakra... Ona: Co je? Já: Asi jahodová sezóna. Musím domů.

Nečekala jsem, až odpoví, a ze všech sil utíkala pryč.

S těmi jahodami to byl její nápad, tajná šifra, abychom nepoužívaly děsná slova typu menses, měsíčky, nebo ještě hůř krámy. Tak to říkaly některé holky: mám krámy, což znělo příšerně, hůř to už asi říct nešlo, jako by nestačilo, že tě bolí břicho, že se chceš stočit do klubíčka a zůstat tak do konce světa, jenže nemůžeš, protože tě zrovna ten den matikářka vyvolá

k tabuli, takže musíš projít prostředkem třídy, mezi nohama cítíš nasáklý svitek vložky, představuješ si, že ti všichni čumí na zadek, a k tomu ještě ty odporný krámy. Takže jsme začaly používat metaforu s jahodami a díky tomu to bylo lehčí. A hezčí.

Ale teď jsem se těch jahod chytila ze zoufalství, hlava nehlava, z nedostatku lepších výmluv, protože ještě vteřina a olízala bych ji celou, její opálená ramena, vyčnělé lokty, klíční kosti vystupující zpod trička, prohlubně za ušima, krk otočený řemínkem, všechno, co nezakrývalo oblečení, takže sami chápete, proč jsem musela zdrhnout, dál už to asi vysvětlovat nemusím.

Dunělo ve mně až do večera, a když jsem se druhý den probudila, rozhodla jsem se, že se tím za nic na světě nenechám unést, protože co by si o mně pomyslela? Že mi z ní ze dne na den přeskočilo nebo co. Kdepak, to rozhodně ne. A tak mezi námi nastala zvláštní doba. Už jsme nechodily krást, předstírala jsem, že mě to přestalo zajímat, bála jsem se znovu tak děsně vzrušit, když jsem s ní, ale tajně jsem o ní pořád snila. Začala jsem si všímat, jak vypadá, jakou vydává vůni. Představovala jsem si, že si přede mnou svléká tričko, nemá pod ním podprsenku a nechá mě se dívat na svá kulatá prsa zakončená růžovými dvorci úplně beze studu, a navíc tak dlouho, jak budu chtít, protože jsem přece její nejlepší kamarádka, ne nějaký kluk, kterému – to se ví – jde jen o to jedno.

Ale mně nešlo o to jedno.

Mně šlo o to všechno.

Možná že kdybych neměla strach, kdybych tomu tehdy dala šanci, ale co jsem mohla vědět, byla devadesátá léta, navíc v Polsku, a mně bylo patnáct, patnáct a půl a potom šestnáct, s každým měsícem jsem byla starší, ale vůbec jsem z toho nemoudřela. A k tomu ta horská dráha emocí, ta zamilování a odmilování na jednu noc, jabčáky vypité v křoví, mejdany na chalupách, doma sušená tráva schovaná v krabičce od zápalek, hádky s rodiči, jak to vypadáš a proč chodíš v roztrhaných kalhotách, potom vlasy obarvené na zeleno a kobereček u ředitelky, propadnutí na konci druháku, domácí vězení a v tom všem ona, ona, ona.

Jak jsem mohla vědět, že jí se dělo to samé. Pokaždé, když jsem si začala s nějakým klukem, protože jsem na ni chtěla aspoň chvíli nemyslet, říkala, ať ho nechám, že to je blbec. Nebo tragéd. Nebo slizák. Čím víc mě chce ranit, tím víc jí to dělám naschvál. Jednou balím jednoho takového na mejdanu, docela fajn kluk, dokonce i slušně líbá, zavřu se s ním v koupelně, jsem už trochu nalitá, ale ona začne dělat scény, co to vyvádím a vůbec. Hej, hej, o nic přece nejde, je to jenom zábava, tak se uklidni, jenom jsme se ochmatávali, nic velkého se nestalo, proč jsi na mě najednou naštvaná, jestli se ti líbil, mohla jsi to říct, jestli chceš, tak si ho vezmi, mně to je fuk, ježíšmarjá, co vyšiluješ, přece jsem ho nepřefikla, ostatně i kdyby, tak ho tím neubude, no ne, co ti najednou tak vadí, já ti přece nebráním šukat s klukama, nechod', prosím tě, zůstaň, já mu řeknu, ať vypadne, nebřeč, já jenom, všechno ti vysvětlím, prosím, ne.

Strkáme se na schodišti, ona ve výtahu, stiskne přízemí, já tahám za dveře, aby nemohla sjet dolů, počkej, víš přece, že vždycky, všechno, nikdy, ty, já, my. Nevím, jak se to stane, ale přilnu k ní ústy a v tu chvíli jsem mimo, nic už se nepočítá, je jen její měkkost, do které vklouzávám jazykem, ona mě přitahuje k sobě, zaboří mi prsty do vlasů a já jí lížu tváře, oční víčka, krk. Slízávám z ní chuť všech těch sladkostí, které jsme z hecu kradly, a je to totální, ničím neohraničená blízkost, s klukem nedosažitelná, i kdyby to byl kdovíjak skvělej týpek, stejně by jí nesahal ani po kotníky, mohl by tak maximálně zametat prach pod jejíma nohama, protože ona chutná jako všechny nejlepší bambina světa a v tuhle vteřinu je moje, nej.

Nevím, jak dlouho se tak líbáme, pro mě je to věčnost, ale výtah mezitím sjel do přízemí, došel nám dech, otevřela jsem oči a uviděla ve světle výbojky její obličej mokrý od mých slin, zarudlé tváře, měla jsem pocit, že jí v očích divoce tančí jiskry, jako bychom před chvílí vykradly banku a utíkaly s pytlíkem peněz, plyn až k podlaze, na tacháči sto osmdesát, vlasy vlají ve větru a náš červený kabriolet uhání kamsi za obzor a už jsme fuč, jen ať si nás honí, jestli chtějí, jen ať si nás hledají, stejně nenajdou.

Ze všech sil mě odstrčí. Jedním silným gestem. Touha se mění ve vztek. Tónem, jaký jsem od ní nikdy předtím neslyšela, říká: nech mě být. Zabouchnou se za ní dveře a mizí. A já nedělám nic. Možná bych za ní měla běžet, vysvětlovat, ale stojím v tom výtahu a nemůžu se pohnout. Uvědomuju si, že nic už nebude jako dřív, že jsem všechno zkazila, ranila nej-

lepší kamarádku, protože se mi zachtělo s ní mít něco víc. Jsem pošahaná, protože jsem se nedokázala ovládnout, neuměla jsem na ni přestat myslet. Dovolila jsem, aby mi ukradla srdce. Přiložím si k nosu prsty ruky, na nichž nechala svoji vůni, a zhluboka ji nasávám, jako by to byla moje poslední záchrana, omámit se jí, sjet se tak, abych ztratila pojem o realitě, možná se ráno nebudu schopná zvednout, budu mít strašnou kocovinu, určitě, ale teď ji nasávám, nasávám všechno, co mi po ní zůstalo, sladkost mražené smetany, slanost zpcené kůže a hořkost odmítnutí, a později hrozně moc pláču.

Takže jestli chcete něco vědět, tohle už magie nebyla. Tohle byla katastrofa.

Tři dny jsem ležela zavřená v pokoji a civěla do stropu. Strkala jsem do walkmana pořád stejnou kazetu, mačkala play, a když písnička skončila, vytáhla jsem ji, tužkou přetočila pásek zpátky a poslouchala ji znovu. *This must be underwater love*, padala jsem do tmavomodré tůně s měkkým, bahnitým dnem, lýtka mi ovíjely stonky rostlin, nechtěly mě pustit nahoru, oči i uši jsem měla plné vodních řas a pomoc nikde, všude husté rákosí a orobinec a jenom vědomí, že tam daleko u břehu je ona na dřevěném molu, seškvařená sluncem, ve dvoudílných plavkách, které se skládají jen z několika trojúhelníčků látky a pár šňůrek zavázaných na mašličku, a že kdybych to všechno nezvrtala, tak bych si tam mohla sedět vedle ní. *This must be underwater love, the way I feel it slipping all over me* a zase jsem tonula, protože jediné, co mi v téhle situaci zbývalo, bylo utopit se, vydat svoje tělo napospas úhořům a štikám,

dovolit, aby si ze mě udělali hostinu na dně jezera, změnit se v řasnatou rusalku, takovou, která smí nabýt lidské podoby jen jednou do roka, v nějakou bludičku, nymfu, kterou stihl trest, protože si moc dovolovala, ve svém chtíči se nepřístojně rozvášnila a bylo nutné ji zkrotit. *This must be underwater love* – vezím na dně pokrytém šlemem z řas, dřív tady chcípnu, než se jí podívám do očí, proč jsem to jenom dělala, co mě to napadlo, a ještě ten pocit vracející se jako bumerang, že byla vteřina, kdy ona to chtěla taky, jsem si jistá, že to tak bylo, ne, nezdálo se mi to, ten polibek přijala. Přijala a opětovala. A chvíli potom: nech mě bejt. A zase točení tužkou, sluchátka na uši, play a tak pořád dokola, od rána do odpoledne, až jsem konečně uslyšela slova refrénu *after the rain comes sun*, vstala, natáhla si mikinu, tu se širokými rukávy, a vyrazila z domova do města s úmyslem něco ukrást.

Nemyslete si, že mi to šlo snadno.

Poprvé bez ní, bez její čarodějně schopnosti lavírovat mezi předměty, jsem vůbec netušila, jak přechytračit obsluhu; vešla jsem do prvního etno shopu, kde se člověku dělá mdlo ze smradu všelijakých vonných tyčinek zapálených v každém koutě. Protáhla jsem se mezi stojany, na nichž se vršily barevné sukně, šaty, blůzy, šátky, s každým mým pohybem se z nich ozývalo cinkání zvonečků, přišla jsem k pultu, vzala si z něj pár letáků o nějakých srazech Hare Krišna, zakryla si obličej, aby nikdo neviděl, jak jsem nervózní, a začala předstírat, že čtu. Ale už v tu chvíli jsem věděla, proč jsem tady. Visely kus dál na stojanu hned za pokladnou. Krásný pár dlouhých

náušnic. S tyrkysovým kamínkem. Takových, které se budou mihotat na světle a laškovně pohupovat i při tom nejmenším pohybu hlavy. Představila jsem si ji v těch náušnicích. Jak si je zasouvá do dírek, zapíná, jak bere vlasy do hrsti a zvedá je vzhůru, aby odhalila šíji a ramena, a ony se houpou. A je to tak roztomilé, tak sexy, že z toho nemůžu. Musím je získat. Pro ni. Ale jak?

Dělej to, čeho se bojíš, říkala a měla pravdu, protože po každé, když už bylo po tom, jsem cítila obrovské uspokojení, věděla jsem, že jsem silná, že když se mi podařilo porazit sama sebe, tak už se mi do cesty nemůže postavit nic. Jestli se bojíš vody, tak se rozběhni, nadechni se nebo si zacpi nos a skoč kufr. Žbluňk. Jestli se bojíš výšek, vyjdi na lávku nad kolejemi, vylez na zábradlí, nedívej se dolů, a jestli máš chuť, tak křič. Áááááá. Jestli se ti hnusí krev a dělá se ti mdlo, pojď sem blíž, vyhrň si rukáv, tady máš žiletku, na, no tak, je to jenom kousek kůže, to přece nic není, vidíš. Šup.

Čím dál tvrdší, už žádné dítě, už žádná žába, ale holka, která ví, co chce a proč přišla. Ano. Raz, dva. Ber.

Beru. Mám. Krásné, tyrkysové a kolem nich moje stisknutá pěst. A ta pěst rychle do kapsy u mikiny. Dělán čelem vzad, už jsem u dveří, už jsem pryč, odcházím, příliš prudce, sakra, příliš rychle, měla jsem se ještě chvíli motat v obchodě, prohlížet si jiné zboží, abych k sobě nepřitáhla pozornost, ale nevydržela jsem to a najednou za mnou hlas: zlodějka. Chtělo to jemně, vychutnávat si myšlenku, že ukradená věc už je v mojí kapse, možná ji dokonce zlehka hladit bříšky

prstů, užívat si tu chvíli a s kamenným výrazem v obličejí klidným, znuděným krokem nepovšimnutá odejít. Ale já ne. Já jsem se prozradila. Tím náhlým zrychlením, nepřehlédnutelnou chutí co nejrychleji zmizet, takže teď mi nezbývá nic jiného než zdrhat prostředkem ulice mezi autobusy, vběhla jsem do průjezdu, letím přes dvorek a dál, přeskakuju plot kolem hřiště, zezadu ke škole, proběhnu brankou do zahrádek a tam uličkou kluzkou od bláta, mezi kopřivami, do bodláčí, do šípkového trní.

Udělal jsem to. Ukradla. Utekla. Úspěch. Udýchaná, podrápaná a překypující radostí vytahuju z kapsy tyrkysovou bižuterii a hlasitě se směju a potom ještě v adrenalinovém rauši jdu k jejímu paneláku, stisknu zvonek: dobrý den, je Domi doma? a o chvíli později sedíme u ní v pokoji, ona v tureckém sedu na podlaze, já s nohama pod sebou v křesle, nevíme, co říct, a tak strčí do magnetofonu kazetu, stiskne play a tam *underwater love* a už asi nikdo nepochybuje, že to je magie. Jednou o tom napíšu v knížce, uvidíte, ale teď jí musím co nejrychleji předat dárek. Na, ukradla jsem to speciálně pro tebe. Sama? Sama.

Usmívá se. Vezme náušnici mezi dva prsty a ta se začne mihotat. Zastrčí si ji do levé dírky, chytne vlasy do hrsti, zvedne je a odhalí krk. Čekám, až si připne druhou, ale ona přijde ke mně, odhrne mi pramínek vlasů z obličejce, zastrčí mi ho za ucho a říká: tahle bude tvoje. Takže máme každá jednu. V každé z nás se houpe dlouhá a tyrkysová. Cennější než jakákoli jiná ze zlata a diamantů, jen my víme, kolik sku-

tečně stála. Díváme se jedna na druhou, na svoje odrazy v zrcadle a ona říká: to by šlo. Je tak hezká, krčí nos, když se usmívá. Pomyslím si: dělej to, čeho se bojíš. Nadechnu se a hned ze sebe vysypu to, co mi nedá spát.

Řeknu jí: asi jsem se do tebe zabouchla – to udělám.

Asi jsem se do tebe zabouchla. To je to, čeho se teď bojím nejvíc. Je mi horko, za chvíli prasknu, ale spustím: Asi... A přesně v tu vteřinu ucítím mezi nohama teplý, hustý pramínek, který ze mě nečekaně vyteče, prosákne skrz kalhotky, namočí mi kalhoty a nedá šanci říct nahlas slova, jejichž zvuk mě naplňuje děsem, doříct tu větu, protože když ona vidí, že se mi dělá slabo, dopoví za mě: Asi... asi jahodová sezóna, co? A já se stočím do klubíčka a jedině, po čem toužím, je zmizet.

Jasně že později už nebyla příležitost jí to říct. Ještě jsme spolu čas od času zašly ven, ale už nikdy krást. Na konci léta si náušnici vytáhla a začala se vídat s takovými divnými týpký, co chodili na techno. To mě nebralo, měla jsem radši jinou hudbu, ale kazeta Smoke City se mi někam poděla a *underwater love* jsem si mohla broukat leda zpaměti, a to ještě jenom refrén.

Jakmile začal podzim, vytáhla jsem tu svou a schovala ji do krabičky s poklady, kde leží dodnes. V mezičase jsem byla zabouchnutá ještě stokrát. Do různých rozkošných darebáků, lumpů, mamánků i mizerů. Brali mě za srdce, ale žádný nechutnal po zmrzlině bambino. Na ženy došlo te-

prve, když jsem dospěla, ale byly to románky výhradně v představách, protože jsem nikdy neměla dost odvahy některou z nich olíznout.

Proč jsem vám to vyprávěla? Sama nevím. Ale jestli někdy budete mít pocit, že se děje nějaká magie a v té magii vám nepůjde o to jedno, ale o to všechno, říkám vám: udělejte to. Udělejte to, i když se bojíte. Já to udělám taky tak.

Jestli ji ještě někdy v životě potkám, řeknu jí to.